

Glufalt maetud. Ä

Tõsine lugu, mis on süündinud aastal 1857.

Gestiteelde toimetanud

Head föbrad.

Tallinnas.
Trükitud M. Tõnißsoni kulguga.

Ä

Дозволено Цензурою. — Дерптъ, 27-го Ноября 1889.

Erilistud G. Mathiesen'i kirjadega Tallinnas 1890.

Glufalt maetud.

I.

Baadeni maa edelipoolses jaus, kitfa Weeraoru suu ligi on Döſſenbach'i külatene. Majad on diete näutumad waadata, ſeda toredam aga on ümberkaudne maakoht. Idas tõuſewad häkilised purpuri-kitwi ſammad taewa poole, ja läänes paistawad Dinkelbergi lubjakingud; põhjas ſinab Muſtmets oma kuristikkude ja orgudega, ſellewastui näeb film lõunas imeilusaib Helweetsia mägesid ja murusid. Tõſſifelt erwitawad meid uduhallist laugusest Bern'i õrgustiku hiiglased ning ſaadawad heledaid wälfusid wälja, kui päikese kiir igawest lumeteffi puutub, mis taljude harjaſid katab. Ikka ja ikka jälle pöörab pilk ſelle, Jumala ſuuruſt ja wägewuſt kuulutawa pildi poole, milleſt igaühel raſke lahkuda on, kellel ſoe, loomuse ilu tundew ſüda rinnus tuſſub.

Selles ſeiſukorras näitis ta üts 22 aastane noormees olewat, kes ſetwabel 1857, ühel püha-

päewasel pealelõunal Dinkelbergi kingu peale oli istunud ja ükssilmi Berni kõrgustiku lumemägede poole wahtis. Tema riided tunnistasid teda talu inimeseks; lai särkikrae kattis punase westi ülemist jagu, mille üle pikk, must pintsak selga oli tõmmatud; lühikesed, wolbilised põlwpüksid, walged sukad, punase paeltega kingad ja wiimaks laia äärtega madal wiltkübar täiendas maakohta waataja talupoisi ülikonda. Tema nägu ei wõinud mitte ilusaks nimetada; tema silmist aga wälkus nooruse-tuli, rääkis truu südameiline olemine, nagu ka rajamata auustus ja tänu kõige asjade Looja wastu.

Andres, nagu meie uut tuttavat nimetadi, wõis rohkem kui tummi aega sammeldanud kivi peal istunud olla, kui hõltselt möödaminewa maantee pealt lustilik trallitamine kuuldataks tõusis ja pea selle järele mitu poissti nähtawalle tuliwad, kes üksteise kaela pealt kinni hoides ligemale sammusiwad.

Praegu alustasidwad nad uut laulu:

„Lill õitseb, allik purtskab auul

Ning metsast kostab linnu laul!

See kõik teeb meile rõemu nüid, —

Meil fiiski piip on ülem hüid!”

Waetwalt oli wiimane sõna lauldud, kui ka juba sõnadele tegu järele käis ning igaüks pintsaki taskust lühikese piibu tobi wälja wõttis, mille fisu ruttu põlema süidati.

See lühikene seisatus oli süidlane, et lus-

tilised poisid kõrwalt istuwat Andrest tähele panimad.

„Baata sinna,“ ütles wanem keskmisele, „seal istub wend „pastor“ ja armab praegu uut jutlust.“

„Minul üks kord,“ kõlas wastus, „minu pärast wõib tema teha, mis ta tahab, — kui ta aga mind oma jutlustega rahule jätab.“

„Sa räägid tõtt, Ruppert,“ wõttis nüüd tentatud Andres sõna: „Sina wiiskad mind, sellepärast et ma Sinu elukombete wastu olen; ah, ja siiski armastan ma Sind nii südamest, nagu wend iganes armastada wõib.“

„Pange tähele,“ pilkas Ruppert, „nüüd wõtab ta kõhe piiblist ühe peatüki ülesse ja alustab: „Kirjutatud on —“ . . . Hahaha!“

Seltsimehed hakkasiwad ühes naerma, aga Andres'e silmad langesiwad wett täis.

„Lase pea norutamine jääda,“ rääkis temale kõige noorem, kes nende kolme poisi seast ühtlase ja kõige parema südamega oli. „Tee nagu meie, ning ole rõõmus; nuffer meel ei kõlba kuhugi.“

„Mina ei noruta pead, Kristohm, ega ole ka nuframeelne,“ wastas Andres, „waid ma rõõmustan omaist elust niisama kui sina, ehk veel palju rõõkem.“

„Kui lugu nõnda on,“ lausus wanem, „miks-pärast teed sa ennast siis nii aruldaseks ja elad teistwiisi kui muud poisid külas?“